

Bevisførelse, han kom med, for virkelig slaaende. Det er jo selvfølgelig, at, saa længe hele vort Regjeringsmaskineri i det Væsentlige er overdraget til Embedsmændene, kan den øvrige Del af Befolkningen ikke komme til at faae den Sagfuldhed, som den vilde kunne faae, hvis man overlod en Del af Sagerne til de stedlige Forholds særlige Bestyrelse. Vi vide jo Alle meget godt — og det er da ogsaa en gammel Sandhed —, at før vi fik den kommunale Frihed, som vi nu have, var Befolkningen slet ikke i Stand til at danne sig en klar Forestilling om, hvorledes Kommunerne skulde styres. Man havde ikke Indsigt i disse Forhold, og denne Indsigt er først kommen tilstede, efter at Befolkningen har faaet Frihed til selv at afgjøre en hel Del af sine lokale Forhold. Det er jo i det Hele saa, at det kun er ved at bruge sin Frihed, at man kommer til at kunne benytte den paa rette Maade, og derfor siger jeg, at, naar vi faae en anden Ordning af alle disse Forhold, saa at Befolkningen i det Hele kommer til noget mere at gribe ind i Udskilling af det Statsmaskineri, som det nu er udelukket fra at have Noget at gjøre med, saa vil man ogsaa kunne finde tilstrækkelige Kræfter til at gennemføre de forskjellige Reformers, som der maatte blive Spørgsmaal om. — Men det var egentlig den høitærede Finantsministers Udtalelser, som jeg ønskede at sige et Par Ord om. Ogsaa mig slog det, saaledes som den ærede Ordfører allerede har bemærket for sit Vedkommende, hvorledes det parlamentariske Blod ruller gennem den høitærede Finantsministers Aarer eller rettere: Skræcken for det parlamentariske Blod; thi han vilde aabenbart, hvis han ikke havde haat denne Stræk, ikke have fundet Anledning til her paa den Maade, som slet er, og gjentagne Gange at bringe det parlamentariske Spørgsmaal paa Bane. Jeg vil ikke tale om „det parlamentariske Blod“, men derimod minde om, at han lidt længere hen i sit Foredrag kom til at tale om „den raffinerede Parlamentarisme“, som han endog vilde anvende paa Forholdene her. Dette viser, at den høitærede Minister i sin Følelse har Noget, som siger ham: Der kan dog være Noget i det, men Du kan ikke taale det. Du kan ikke finde Dig i det. Derfor er Uvillien derimod saa stærk, at den ikke altid kan holdes tilbage, men maa give sig Luft, og dette finder jeg netop er slet i det nævnte Udtryk af Ministeren, der er meget søgt og skarpt; navnlig dette „raffinerede“ er et søgt, fint og skarpt Udtryk. Den høitærede Minister mente, at flere af Flertallets Vedtagelser viste „Luneri“. Det forekommer mig imidlertid, at den høitærede Minister heller ikke skulde bringe Spørgsmaalet om „Luneri“ paa Bane; thi det vilde jo ingenlunde være vanskeligt at vise, at Regjeringen, ethvert andet Thing end Folkethinget og i det Hele enhver Forsamling gjør sig skyldig i det Selsomme, nemlig i at vise Lunefuldhed

— jeg bruger Udtrykket, da den høitærede Minister selv har brugt det. Der kan hos Regjeringen ligefrem paavises flere Træk, som vise en ganske overordentlig Grad af Lunefuldhed. Ministeren har saaledes oplyst os om, at det efter en alvorlig, nøie Overveielse af alle Forhold fandt, at det var dets Pligt at træde af; men 14 Dage efter var det saa lunefuldt at komme her og sige, at det alligevel blev. Det er dog et saa stærkt Bevis paa Lunefuldhed, at man skal lede efter at finde et stærkere, naar man efter sin alvorligste, inderligste og fuldeste Overbevisning finder, at man skal gjøre dette eller hint, og man saa 14 Dage efter siger: Nei, jeg vil ikke gjøre det alligevel. Dette er virkelig Lunefuldhed i allerhøieste Grad. Den høitærede Minister nævnte forskjellige Exemppler, hvoraf han søgte at vise, at, naar man, som han mente, havde behandlet Indenrigsministeriets Budget noget mere velvillig end de andre Ministeres Budgetter, saa laa det nær at drage den Slutning, at, dersom Indenrigsministeren tilfældigvis havde været Forsvarsminister, vilde man dog ikke have bevilget ham de Beløb, som man har vægret sig ved at bevilge Forsvarsministrene. Deri har den høitærede Minister fuldstændig Ret; men jeg forstaar slet ikke, hvad dette skal bevise. Den høitærede Minister har selv stærkt gjort gjældende, at det jo ikke gjaldt om Personerne, men om Sagerne, og naar han vil fastholde denne sin egen Mening overfor den Maade, hvorpaa Indenrigsministeriets Budget er gaaet igennem Thinget, og den Maade, hvorpaa Forsvarsministrenes Budgetter ere gaaede igennem Thinget og holde sig til Sagerne, saa ser jeg ikke, hvorledes han kan finde, at Indenrigsministerens Person har dermed at bestille. Det er jo dog klart, at den høitærede Indenrigsminister udgjør en Del af det nuværende Ministerium; men overfor det nuværende Ministerium har jo Folkethinget officielt og høitidelig erklæret sin Mistillid, og denne maa derfor gjælde enhver af Ministrene; der er ingen Forskjel. Det er Ministeriet, om hvilket Folkethinget i en officiel Udtalelse til Hans Majestæt Kongen har erklæret, at det nærer Mistillid til det, og Thinget kan altsaa ikke gjøre Forskjel paa Personerne i dette samme Ministerium. Men den høitærede Minister fremsatte ogsaa forskellige Betragtninger, hvoraf den Mening fremgik, at der for Vedtagelsen eller Forkastelsen af enkelte Positioner paa Finantsloven kunde ligge andre Grunde end dem, der blive nævnte. Det er nu en farlig Bei for den høitærede Minister at komme ind paa; thi han maa jo vide, at vi ere ligesaa berettigede — naar han er det — til at sige, at hvad han eller nogen anden Minister eller det hele Ministerium anfører som Grund for sine Gjerninger, tro vi ikke ere fuldt ud de virkelige Grunde, men der maa ligge noget Mere bagved. Det have vi jo den selvsamme Ret til at kaste over paa den høitærede Minister; men det forekommer mig da heller ikke